

Yürek Ana

Ala dağlar, karlı dağlar yüceden yüce... Ömrümüzün yarısı gündüz yarısı gece... Denizler masal gökler bilmece... Eser evrende seher yeli ince ince... Yaşar gideriz bu koca dünyada oğul, kimimiz gaddar, kimimiz insanca... İlle de insanca... Çok zor işte... Kimler gelip gitmemiş ki; bu kavanoz dipli dünyadan... Akıllısından delisine, köründen, kelinden, kösesinden. Eşeğinden, atından, katırından... Korkak pısrıktan tutun da, devlere, canavarlara kafa tutanlara dek... Sayın sayabildiğinizce ...

Çok eskilerde daha zaman belli değilken insanlar düşünüp dururlarmış kendince.

“Vakti zamanında ayların adları falan yokmuş. Yiğit ana denen yürekli bir kadının on iki erkek çocuğu varmış. Onlara evlatlarım der de başka bir şey demezmiş. Çocuklar gel zaman git zaman büyüüp denizci olmuşlar. Her gün denize açılarak, balık sünger toplamışlar. Yani sizin anlayacağınız, hayırlı evlat olmaya yüz tutmuşlar. Yiğit ana, çocuklarının bu çalışkanlığından çok gururlanmış.

Nedir ki, mutluluğu uzun sürmemiş yiğit ananın. O zamanlarda Kale sahibi olan zalim bir hükümdar; on iki kardeşi yakalayarak zindana attırmış. Acımasız hükümdar, bununla da kalmayarak kardeşleri zindanda birbirine zincirlerle bağlamış. Kardeşler, kurtulmak için düşünmüş taşınmışlar sonunda, büyük olanı:

“Bizi burada kurtarırsa, bir yiğit ana kurtarır,” demiş.

“O değil, onun türküsü kurtarabilir ancak...” demiş ikinci oğlan. Analarının kale duvarı dibinde türküye duracağı anı tam iki yıl beklemişler sabırsızlıkla. Kadının türküsünden güç alıp, zincirleri koparmanın, zindandan kurtulmanın tek çaresi türküyümüş meğer...

Ve sonunda muratlarına ermişler... Günlerden bir gün, sabrı tükenen yiğit ana; her türlü güçlüğe rağmen kalenin duvarı dibinde, sesi çıktığı kadar, yanık yanık türkü söylemeye başlamış...

Nice mertler durur mert ülkesinde

Adam heveslenir eğlenmesinde

Diyar-ı gurbetin çar köşesinde

Eğleşilmez kisb-u kâr olmayınca

Bu ezgiden sonra yiğit ana hemen ikinci bir türküye geçti ki, yürek dayanası değildi.

Bir yiğit düşmesin elin diline

Söyleyi söyleyi destan ederler

Nice Yavuz olsa yiğidin adı

Anı gurbet ile mihman ederler

Sevdiceğim bunun ile dört oldu

Saramadım yüreğime dert oldu

Öpmedim kaçmadım adım sevd'oldu

Billahi sevmedim bühtan ederler

Karac'oğlan der ki namı alemde

Kudretten çekilmiş kaşlar kalemde

Vadem yetip gurbet elde ölede

Duyar düşmanlarım bayram ederler

Gök mavisini denize, deniz mavisini güne, gün de mavisini ışığa verivermiş. Rüzgar türküyü,

ahenkleştirerek zindana, çocukların yanına taşımış. Türkü ile birlikte çocukların yüreğine

sevgi akmış buram buram. Zindanın içi bir anda aydınlanmış. Işıkla birlikte çocukların yüreği

coşkuyla dolmuş. Coşkuyla birlik çekip koparmışlar zincirleri. Sevinçle çıkmışlar zindandan.

Yiğit analarının yanına varıp, analarının boynuna doya doya sarılmışlar.

“Sen olmasaydın bu zindandan çürür kalırdık ana,” demişler.

Yiğit ana, çocuklarını bağrına basıp kokladıktan sonra, üzgünce:

“Buralarda fazla kalamazsınız... Varın gidin başka diyarlara, on iki ayrı kola dağılın, kendinize göre yaşamınızı kurun!..” demiş.

Oğulları hep bir ağızdan:

“Sensiz hiç bir yere gitmeyiz,” demişler.

Yiğit ana, gözü yaşlı:

“Ben sizin bulunduğunuz her yerde olacağım evlatlarım.. Yürekleriniz sevgi ve saygı ile çarpacağına göre, ben de her an yanınızda olacağımı unutmayın...” demiş.

Büyük oğlan, anasının boynuna sarılarak:

“Bizim adlarımız yok ki ana, Böyle adsız, şansız nasıl gidebiliriz ki!..” demiş.

On ikinci oğlan:

“Üstelik de ne yapacağımız, ne iş tutacağımızı da bilmiyoruz!..” demiş.

Yiğit ana, bir an düşünmüş, taşınmış sonra da kendinden emin bir şekilde:

“Hele şöyle karşıma diziliverin bakalım,” demiş.

Oğlanlar, analarının isteğine uygun , karşısında boy sırası dizilmişler.

Yiğit ana, evlatlarını bir iyice süzdükten sonra, en büyük oğlundan başlayarak:

“Senin adın, bundan böyle ocak olacak,” demiş,

İkinci oğluna da:

“Senin adın, Şubat,”

“Senin adın , Mart,”

“Senin adın, Nisan,”

“Senin adın. Mayıs,”

“Senin adın, Haziran,”

“Senin adın, Temmuz,”

“Senin adın, Ağustos,”

“Senin adın, Eylül,”

“Senin adın, Ekim,”

“Senin adın, Kasım,”

“Senin adın da Aralık,” diyerek, her oğluna sırayla bir adı taktıktan sonra , şöyle deyivermiş:

“Zamanla adınıza layık işlerin nasıl görüleceğini de Doğa Ana’dan öğrenmiş olacaksınız.

Haydin şimdi uğrunuz açık, kılıcınız keskin, kazancınız bereketli ola, şimdi vakit yitirmeden dağılın ve uzaklaşın buralarda.”

Ocak, ayrılmadan önce:

“Onu nasıl bulabiliriz?” diye sormuş.

Anaları:

“O sizi bulacak, meraklanmayın siz!.. Bulduğunda da görevlerinizi söyleyecek, iş verecek, aş verecek, canınızı sıkmayın siz.” demiş.

İşte böyle sevgili çocuklar, Yiğit Ana’nın , anlatısı böyle akı verivermiş. Dilerim sizinde yaşamınız sevgi ve dostluklarla dolu olur. Yaşama hep gülerek bakarsınız.

Masalın yazarı; Taki Akkuş

<https://www.masal.org/kategori/cocuk-masallari>